

et Brud, men paa den anden Side finder jeg tilige, at det er et fuldstændig falskt Princip, at Regjeringen gennem Benyttelsen af Agenter for private Selskaber giver disse Agenter en vis officiel Stilling. Veritas og Engest Rhoyd ere Selskaber, hvis Renommé staar særdeles høit, og det er Selskaber, som i dette Dieblis levere os saa paalidelige Oplysninger, at Skibsinspektørerne i meget vid Udstrækning ville kunne arbejde sammen med dem; men en Lov kan ikke sætte sig til private Selskaber paa den Maade, som man har tænkt sig. En Instrux kan jo forandres til forskjellige Eider. Naar de private Selskaber ophøre at have den Karakter, som de tidligere have haft, kan Instruxen ændres derefter; men en Lov bør efter min Opfattelse ikke vise hen til at benytte private Agenter som officielle Embedsmænd. Selv de bedste Selskaber er Fristelser underkastede. Dette fremgaar af, at under de vanskelige Konjunkturer for nogle Aar siden var der saa stærk Konkurrence mellem Veritas og det engelske Rhoyd, at begge Selskaber bleve meget moderate i deres Betingelser for Klassifikationen. — Utsaa det at benytte Klassifikationselskabet's Tilsynsmænd som Regjeringens Tilsynsmænd er et Palliativ, som maa anses for meget uheldigt. Derimod mener jeg, at Skibsinspektører ville være henviste til i stor Udstrækning at tage Hensyn til Klassifikationselskabet's Udtalelser, saaledes at ethvert stort og godt Rhederi, som har sine Skibe asfurerede i et godt Selskab, har en vis Garanti for, at Rhederiets Skibe ikke ville blive forulempede.

Det jeg har betragtet Sagen i Almindelighed og for Overblikkets Skyld kun meget lidt har berørt de Udtalelser, som ere fremkomne fra mine to ærede Kollegaer, skal jeg slutte med en kort Bemærkning. Det vil maasse siges til mig: Hvis denne Lov ikke medfører større Farer, end du har fremstillet for os, hvorledes kan det da være, at der er reist saa stærk Modstand mod den? Jeg kunde svare herpaa ved at henvise til, hvorledes en Stemning, en Stemning efterhaanden voger op og bliver stærkere ved sin egen Vægt; men jeg behøver ikke selv at forme noget Svar, jeg behøver kun at pege hen paa et Par Linier af Skipperforeningens Henvendelse, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse; der staaar Pag 6: „Kvintessentsen af Udkastet er den, at hverken Rhederi eller Skibsfører længere skal være Herre over sit Skib.“ — Heri, mine Herre, i Frygten for Kontrolten ligger Modstanden mod Loven!

Uagesen: Det er vist fra alle Sider blevet erkjendt, at denne Sag frembyder store Vanskeligheder og megen Uvil. Et Fingerpeg i den Retning er det ogsaa, at de Kommissioner,

som i de sidste Aar have været nedsatte i Danmark, Norge og Sverrig for at behandle det Emne, som nu foreligger os, ere komne til meget forskellige Resultater. Den svenske og den norske Kommissions Arbejder, der skrive sig, den norske fra September Maaned forrige Aar og den svenske fra December forrige Aar, ere jo i det Væsentlige overensstemmende indbyrdes, men meget afvigende fra det Forslag, som er fremkommet fra den danske Kommissions Side, og navnlig skal jeg henlede Opmærksomheden paa Hovedindholdet af det første Ufsnit, nemlig den hele Skibsinspektørinstitution, ligesom ogsaa Hovedindholdet af det andet Ufsnit meget bestemt er fraraadet baade af den svenske og af den norske Kommission. De mange Uvil, som Sagen frembyder, ligge naturligvis til Grund for, at Resultatet, hvortil de forskellige Kommissioner ere komne, er saa afvigende, og det er vistnok ogsaa i sidste Instans dem, som ligge bagved de meget forskellige Opfattelser, som gjøre sig gjældende med Hensyn til denne Sag her. Jeg maa tilstaa, at mit Standpunkt falder ikke ganske sammen med Noget af det, som er udtalt af tidligere ærede Taler, og jeg skal oplyse dette ved at omtale Hovedindholdet af det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at man kan inddele Lovforslaget i tre Hovedmomenter, nemlig dels den anden Paragraf i Forbindelse med § 25, som giver Straffebestemmelser for Skipper og Rhedere, der forsynde sig mod deres Pligt til at sørge for Skibets Sjødygtighed; dernæst Skibsinspektørinstitutionen og endelig Bestemmelserne i andet Ufsnit. Hvad nu det første Punkt angaar, saa tror jeg, at Alle maa være enige om, at her er et naturligt Omraade for Straffebestemmelser. Der kan ikke være Tale om, at Brud paa de Pligter, som i den Henseende paahvile Skipperen og Rhederen, kun kunne drage formuerkelige Følger efter sig; men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at saaledes er Forholdet heller ikke efter den nugjældende Ret. Vi have Straffebestemmelser paa dette Omraade, hvilket er Noget, som er overset af Kommissionen i de Yttringer, som bleve oplæste af en tidligere æret Taler. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at D. L. 4—2—9 har den Bestemmelse, at Skipperen skal give god Agt og ikke selv overlade Skibet for Sjerrighed — „overlade“ betyder jo her det Samme som det, man i Almindelighed betegner ved overlade —, og det er dernæst sagt, at, hvis han forser sig derimod, skal han af egne Penge bøde, jeg tror 40 Lod Sølv til Kongen og 40 Lod Sølv til Byen. Vi have ogsaa andre Straffebestemmelser paa dette Omraade. Lov af 23de Februar 1866 om Disciplin i Handelsflåden fastsætter Straffebestemmelser, naar Skipperen overtræder de Pligter, han har med Hensyn til Proviant og med Hensyn til Lægemidler osv., en Analogi af disse Bestemmelser maa naturligvis ogsaa kunne være anvendelig. Jeg vil blot hen-